

РЕШЕНИЕ

№ 37137

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7179**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на О. Е. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., съд. адр. [населено място] 1330, [улица], ет. 6, офис 601 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 26.06.2025 г., издадени от Л. П. – консул в посолството на Република България в [населено място], Федерална Република Н.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят твърди такова засягане на правата му – невъзможност да живее със съпругата си М. Ю. О., с която има сключен граждански брак в Република България, както и с малолетното си дете от този брак Хана Е. Ч. О., родено в България, на територията на Република България. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на

държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, то тя следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, като е видно и от материалите по делото, че жалбоподателят е подал заявление по форма от 15.04.2025 г. за издаване на визи „Д“ до посолството на Република България в [населено място], Федерална Република Н.. Заявлението е във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, който предвижда, че разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Не се оспорва, като е видно и от материалите по делото, че жалбоподателят има сключен граждански брак в Република България с българската гражданка М. Ю. О., от която има малолетното от този брак Хана Е. Ч. О., родено в България. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден отказ за издаване на виза „Д“ от 26.06.2025 г. , издаден от Л. П. – консул в посолството на Република България в [населено място], Федерална Република Н. на основание чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. Съдът приема, че оспорените откази за издаване на дългосрочна виза вид "Д" са издадени от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 4/10.01.2025 г. на посланика в посолството на Република България в [населено място], Федерална Република Н. и Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от УС на М. вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.

41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По делото е приложено положително становище на ДАНС за издаване на виза „Д“ на жалбоподателя, доколкото е прието, че не представлява опасност за националната сигурност. ДАНС, обаче, посочва, че има данни от Националната визова информационна система, че жалбоподателят попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, доколкото е установено, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 41. Т. становище е приложено и от СДВР-Отдел „Миграция“, от което е видно, че на жалбоподателя има наложена ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, като за периодите 11.03.2019 г. - 13.07.2020 г. и 25.01.2021 г. – 06.04.2025 г. е пребивавал незаконно на територията на Република България. Основателно е, обаче, възражението на жалбоподателя, че нормата на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ предвижда неприлагане на ограничението ако е допуснато доброволно завръщане. По делото е приложена страница от паспорта на жалбоподателя, от която е видно, че МВР-Дирекция „Миграция“ е донесла доброволно напускане на 04.04.2025 г. , което е осъществено на 06.04.2025 г. Този факт не е обсъден от административния орган в процесния отказ. Също така, не е обсъдено и приложението на чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, според който в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Тази норма следва да се обсъди във връзка с установените факти по делото, че жалбоподателят е съпруг на българска гражданка и баща на малолетно дете български гражданин. Обсъждането следва да се обсъди и във връзка с горесцитираното право на жалбоподателя по чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот.

В заключение и за изчерпателност следва да се посочи, че относно становището на СДВР-Отдел „Миграция“, практиката налага, че доколкото това становище не подлежи на съдебен контрол, то законосъобразността му се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като засяга правната сфера на лицето /реш. № 8151/13.06.2024 г. на ВАС по адм.д. № 4656/2014 г., Седмо отд. , реш. № 13436/29.10.2020 г. на ВАС по адм.д. № 3673/2020 г., Четвърто отд./ . Относително към настоящия случай е постановеното в т. 2 от решение от 22.09.2022 г. на СЕС по дело С-159/21, че не допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Необходимо е за всеки един случай, конкретно да се извърши преценка. В случая, както се посочи по-горе, административният орган се е мотивирал, като в отказа си е обсъдил и приел становището на група „Миграция“ при ОДМВР – П..

Липсата на съобразяване на горепосочените факти и норми налага извод, че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации,

ако такива са дадени, съответно направени.

По изложените мотиви оспорените откази следва да бъдат отменени като незаконосъобразни, а преписката – изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявленията на жалбоподателя от 15.04.2025 г. със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. След връщане на преписката, административният орган следва да се произнесе по заявленията в едноседмичен срок от постановяване на настоящото решение.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателите сумата от 10 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на О. Е. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., съд. адр. [населено място] 1330, [улица], ет. 6, офис 601 отказ за издаване на виза „Д“ от 26.06.2025 г., издадени от Л. П. – консул в посолството на Република България в [населено място], Федерална Република Н..

ИЗПРАЩА делото като преписка на консула в посолството на Република България в [населено място], Федерална Република Н. за ново произнасяне в едноседмичен срок от постановяване на настоящото решение по заявление от 15.04.2025 г. на жалбоподателя О. Е. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., съд. адр. [населено място] 1330, [улица], ет. 6, офис 601 за издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя О. Е. Ч., [дата на раждане], гражданин на Федерална Република Н., съд. адр. [населено място] 1330, [улица], ет. 6, офис 601, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 10 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.